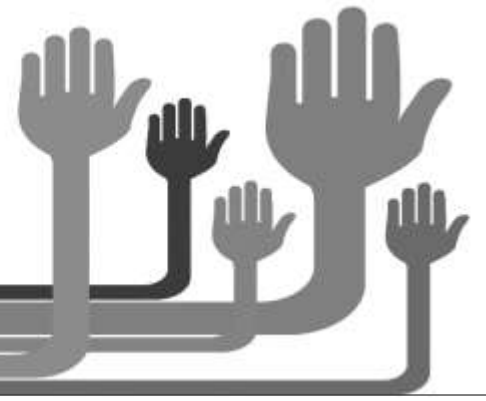

SÖZ BİZDE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016

Sayı: 3

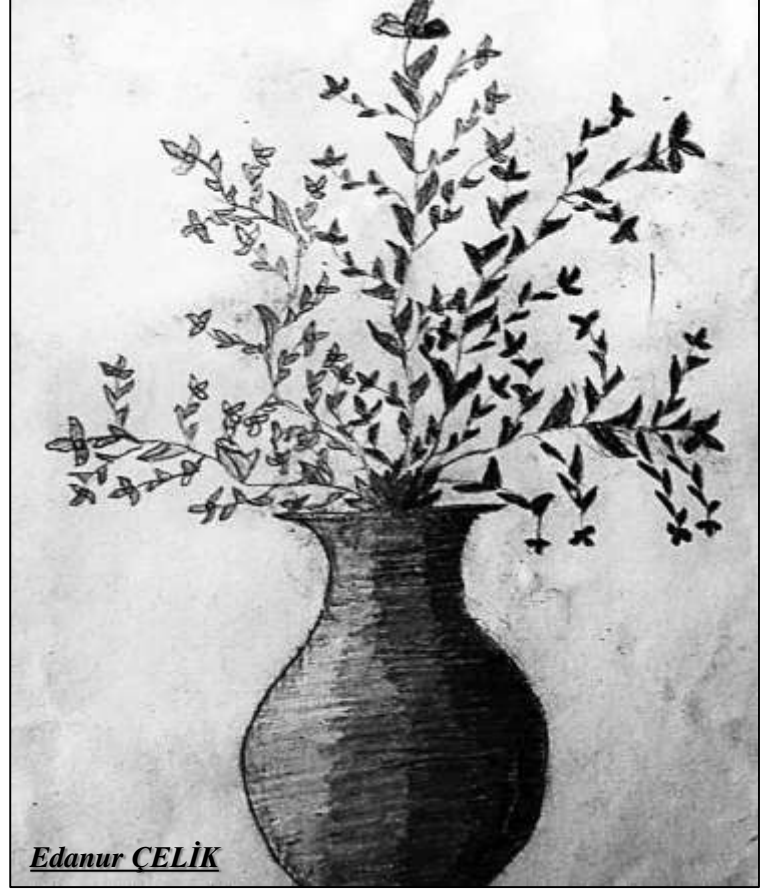
KİTAP HAYATTIR

Dünyada farklı huylarda insan vardır. Kimi insan vardır hayatı olduğu gibi değil de umduğu gibi yaşamak ister. Kimi yaşamayı akışına bırakır. Fakat biri var ki dünyadan daha uzak yerlerde yaşamak ister. Masallardaki sahte gerçeklere “doğru” demeyi, çilek kokulu bir çilek evinin olmasını, olmazsa olmaz macera dolu bir mutluluğu...

Bugün hayata farklı bir tarzla bakınca insanların paragöz olduklarını, paradan başka bir şey istemediklerini anlarsınız. Düşündükleri her şeyde vardır. Düşlerinde bile parayla gelen mutluluğun peşindedirler.

Bazı insanlar içinse bir kitap yeter hayatı değiştirmeye. Gerçek hayatta yaşayamadığı eşsiz duyguları masallarda arar. Mesela İstanbul’un o esrarengiz, o görkemli denizini deniz yapan Kızkulesi’ne gemiyle varmak... Boğaz Köprüsü’nden geleceğe koşmak... Okuduğun her kitapta farklı bir âlem açılır önüne. Ayaklarının altında yeşillenir, çiçeklenir, kır olur yollar. Haramilerden saklanmak için girer sahte kahkahalarla dolu bir eve, kabak olur saat on ikiden sonra... Keyifli bir akşam yemeği için girecek dünyasına, para yerine kitap sayfaları ile girilir. Bir ses duyulur, çok ürkütücü; bin ses duyulur, macera dolu. Gerçek hayattaki kavgalar gibi değildir kitaplardaki anlaşmazlıklar. Kendi aralarında tatlıya bağlanır huzursuzluklar. Kimse kızmaz Pamuk Prenses’e Yedi Cüceler’in evine girdiği için. Çok tatlıdır çünkü. Bileğinin gücüne ve keskin zekâsına güveniyorsa Keloğlan’a da yoktur sözü.

Kitaplarda gerçek hayattan farklı olan tek şey insana yaşattığı mutluluktur. Hayatın bir tane sözünde, binlerce kalp kırılırken kitapta bir söz yeter insanın gönlünü almaya. Kitapların sayfalarını her çevirişinizde yeni bir güne başlarsınız. Gerçekte çabuk geçse de günler, sayfalarda gün uzar adeta... Gerek yok parayla hayallerini gerçekleştirmeye...

Edanur CELİK

Kitap gibi bir dostun olduktan sonra sen de uçabilirsin özgür ve mavi semalarda... Seviyorum işte kitabı, okumayı, okumayla gelen mutluluğu...

Nurgül AKKAYA

SILA

Amerika’ya geledi beş yıl olmuştu. Beş yıl öncesinde ise Türkiye’de, Ankara’da yaşıyorduk. Ta ki babamın tayini Amerika’ya çıkana kadar.

Yaşadığım yerleri, havasını, suyunu, oradaki kuşların cıvıltısını bile özlemiştim. Her gün dua ettim, babamın tayini çıksa da yurdumuza dönsek diye. Oralar da güzeldi ama insanın kendi vatanı gibi olmuyor.

İnsan özlem çekince ve ayrı kalınca anlıyor birçok şeyin kıymetini. Ailesinin, akrabalarının ve arkadaşlarının... En çok da kuzenimin çocuğunu özlemiştim. Biz buraya gelirken küçücük, tombik ve çok tatlıydı. Babama her akşam aynı soruyu sorarak bezdirmiştim.

- Ne zaman gideceğiz?

Babam ise bazen cevap vermeden geçiştiriyor, bazen de işime bağlı kızım diyordu. Biliyorum onlar da üzülüyorlar, özlüyorlardı ama bana belli etmemeye çalışıyorlardı.. Günler böyle geçerken bir gün annem telefon görüşmesi yaparken denk geldim.

Memleketten bir arkadaşıyla konuşuyordu; çok özlediğinden ve çok dönmek istediğinden bahsediyordu. Tam o sırada kapı çaldı, gelen babamdı. Niye erken geldiğine annem de, ben de çok şaşırıldık. Babamın yüzü gülüyordu ve çok mutlu görünüyordu. Size bir sürprizim var, dediğinde çok heyecanlanmışım. Sonra duymak istediğim sözler döküldü babamın dudaklarından. Dönüyoruz Ankara’ya. Bu haberle mutlu olacağımı biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim doğrusu. Büyük bir sevinçle eşyalarımızı topladık ve ilk fırsatta Ankara’ya indik. Evimize döndüğümüzde sevinçten ağlamışım. Akrabalarımızla ve arkadaşarımla hasret giderip vatanımda olmanın mutluluğunu sonuna kadar yaşadım.

Bu kadar uzun zaman buralardan ayrı kalmasaydım, tanımadığım yerlerde tanımadığım insanlarla muhatap olmasaydım belki de anlayamayacaktım sahip olduğum şeylerin kıymetini. Özlemek çok şey öğretiyor insana.

NİMET KÜLFET

**Tarlalarda insanlar çalışır,
Üç beş kuruş için didinip uğraşır,
İki üç defa dernekte toplasır,
Uğraş ister bizim bu köy işleri.**

**Bazen torunlar el öpmeye gelir,
Dedeler , nineler mutlu olup sevinir,
Patatesler sevgi ve neşeyle ekilir,
Zordur bizim oralardaki köy işleri.**

**Yağmur çamur demeden çalışılır,
Bayram sabahı neşeyle kalkılır.
Tarlalarda karpuzlar dereye bırakılır,
Zahmetlidir bizim bu köy işleri .**

**Bayramlarda evlerde geniş aile,
Birlik beraberlik içinde el ele,
Köyden ayrılması büyük zelzele ,
Hep peşinden koşturur bu köy işleri.**

Umur DEMİR

Serife TÜRK

1

MERHAMET EDEN MERHAMET BULUR

Orhan, sabahın erken saatlerinde simit fırınına geldi. Amacı fırından alacağı simitleri satarak okul harçlığını çıkarmaktı. Fırından aldığı sıcak simitleri büyük bir özenle tablasına dizdi. Başının üzerine yerleştirdi. Sokak aralarına girdikçe:

“Simitçiiii! Taze simitleeeer!” diye bağırmağa başladı.

Umutla ara sokaklarda adım adım ilerliyor ve buz gibi havaya aldırılmadan daha yüksek sesle bağırıyordu. Biraz daha yoluna devam ettikten sonra bir kedinin acı acı inlediğini duydu, yanına yaklaşmış belki açtır diyerek simidin birini onun önüne doğradı. Onu bu halde görmezden gelemezdi. İç geçirerek sokaktaki hayvanların haline üzüldü ve keşke onlar için yapabileceğim bir şey olsa diye düşündü.

Dalgın dalgın yoluna devam ederken yaşlı bir teyzenin:

-Evladım! diye seslenmesiyle irkildi.

-Efendim teyzeciğim!

-Evladım bana bir yardım eder misin?

-Ederim tabi ki diyerek yaşlı kadına doğru yöneldi. Kadın ise bahçe kapısından içeri giriyordu. Orhan da peşinden... Simitleri bahçe masasının üzerine koyarak kadının arkasından yürümeye devam etti. İçeri girdiklerinde Orhan gözlerine inanamamıştı. Uzun süre konuşmadan yaşlı kadına baktı. Her şey çok ilginçti. Kadın ondan bütün simitlerini istiyor ve karşılığında da bir oyuncak vereceğini söylüyordu. Evin içi ise tamamen kedi ve kedi yavrularıyla doluydu, az önce simit verdiği kedi de ordaydı. Ve o kedinin yanında da üç tane yavrusu vardı. Orhan, kediyeye bakıp gülümsedi ve kedinin de ona gülümsediğini fark etti. Eğilip küçük yavruların başını okşadı. Fazla düşünmeden simit tablasındaki bütün simitleri kadının tepsisine boşaltıp, karşılığında pek anlam veremese de oyuncak alıp, garip bir iç huzurla oradan ayrıldı. Bu gün için hiç para kazanamayıp, üstüne üstlük parasını da simitlere verdiği için beş parasız kalmıştı. Okul saatine de az bir zaman kaldığından koşarak eve gidip kıyafetlerini değiştirmeliydi. Acaba annesine ne diyecekti? Bütün bunları düşünürken kendini evde buldu, hemen odasına çıkıp okul kıyafetlerini giydi. Annesiyle henüz karşılaşmamıştı. Oyuncak poşetten çıkarıp bakmak istedi. Tam o sırada annesi kapıyı açınca telaşla oyuncak elinden düştü ve içinden bir sürü altın çıktı. Annesi de Orhan da şoktaydı. Annesi bunlar nereden çıktı, bu ne demek oluyor? diyerek, söyleniyordu. Orhan'ın ise dili tutulmuştu. Anne dedi, ben bilmiyorum, bu oyuncak bana o teyze verdi. Orhan, olanı biteni annesine anlattı ancak annesine pek inandırıcı gelmemişti. Kalk gidelim o eve bakalım, dedi annesi. Beraber çıktılar ve bir çırpıda geldiler. Kapıyı açan olmadı. Biraz zorladıklarında kapı kendiliğinden açıldı. İçeride bir sürü kediden başka bir şey yoktu ve bir de simitlerden kalan kırıntılar. Ne diyeceklerini şaşırılmışlardı. Dışarı çıkıp birilerine soralım bu evin sahibi nerede acaba diye düşündüler. Sordular soruşturdular ama yaşlı kadının iki yıl önce öldüğünü söylüyordu herkes. Çaresiz eve döndüler ve Orhan'ın odasına çıkıp oyuncak kontrol ettiler. Kenarına sıkıştırılmış bir kâğıdı fark etti Orhan. “Merhamet eden merhamet bulur, insanoğlu unuttur ama seven sevdiğinin hep yanında olur. Hayatta hiçbir şey sebepsiz değildir. Bu hediyeler sizindir.” Yazıyordu. Anne çocuk sarılıp ağlaştılar ve Allah'a şükrettiler.

Ahmet Can KARABOYUN

AĞAÇLAR

Ağaçlar olmasaydı,

Nefes alamazdık.

Hayvanlar, bitkiler ölürdü;

Kimse hayatta kalmazdı.

Ağaçları koruyalım;

Çünkü ağaçlar oksijen verir.

Ağaçları sevelim;

Çünkü onlar hayat verir.

Ayşe Gülnur ELMACI

Göremediğim Babama

Sevgili Babacığım;

Şu an sana baba diyorum kim olduğumu bilmeden. Ne yüzünü, ne boyunu, ne kilonu, hiçbir özelliğini görmeden sadece baba diyorum.

Bugün babalar günü. Herkes babasına hediye alıyor. Ne yazık ki ben sana aldığım hediyeleri veremediğim için saklıyorum. Bir gün geri gelirsin de veririm diye. Evde bir fotoğrafın bile yok. Annem ayrıldığımız gün senin içinde bulunduğun bütün anıları yok etmiş. Yalnız merak ettiğim bir şey var. Sizin ayrılığımızın acısını neden ben çekiyorum? Geçen gün parkta vakit geçirmeye çalışırken bir çocuk gördüm. Babası onu salıncakta sallıyordu. Oturdum düşündüm. Aklıma takılan bir çok soru vardı. Herkes babasıyla eğlenirken, ben neden eğlenemiyordum.

Neden beni güldürecek bir babam yok? Ben tanımadığım bir adama neden baba diyorum? Okulda öğretmenlerimiz kendimizi tanıtırken baban ne iş yapıyor diye sorduklarında ben donup kalıyorum. Şu an istediğim üç şey var. Bir kez olsun yüzünü görmek, annemle barışmanız ve ikinize sımsıkı sarılmak. Senin yüzünden, babaannemle dedemi bile tanımıyorum. Benim hayatımda bildiğim tek şey var, o da yalnızlık. Şimdi şuradan gelsen, baba diye haykırarak boynuna sarılıırım. Baba senden tek ricam oturup düşünmen. Kendini ya da annemi düşünmen değil sadece beni düşünmen.

Beni gözyaşlarına boğan bu mektuba son verme zamanı geldi.

Her şeye rağmen sevgine muhtaç kızın...

KİTAPTIR MUTLULUK/ HAYALLERDE GEZMEK

Soğuk, titrek, fırtınalı bir akşamüstüydü. Dışarıda yürüyordum. Ellerim montumun cebinde, aklım ise sokaktaki insanların bu yılbaşında ne yapacaklarındaydı... Düşünüyordum, hayal ediyordum ve gülümsüyordum...

Buz tutan kaldırımında yürürken birdenbire bir çocuk gördüm yağın altında. Ufacık titreyen elleri ve al al elma gibi kızarmış yanaklarıyla gülümseyerek mendil uzattı bana. "Al lütfen, al ablacığım, al bu mendili!" dedi. Sordum çocuğa "Neden bu kadar çok istiyorsun almamı?" Çocuk: "Bu mendili alırsan vereceğin parayla çok güzel yerlerde gezeceğim." dedi. Ben şaşırdım, hem de çok... Bir mendil parasıyla nasıl gezilir? Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi çocuğa da yansımıştı.

Çocuk sanki içimden geçenleri anlamış gibi bana "Ben de biliyorum, bu mendil parasıyla gezemeyeceğimi! Ama bir bildiğim var!" dedi. Ben: "Peki neymiş o bildiğin?" dedim. Çocuk: "Kitap alacağım, kitap, kitap. Kitap bu yılbaşındaki hayallerimi gerçekleştirecek!" dedi. Hâlâ şaşkındım. "Nasıl yani? Kitapla nasıl gezilir?" dedim. Çocuk; gel benimle ablacığım, dedi. Çocuğu takip ederek bir kitapçıya girdik. Çocuk "Kibritçi Kız" kitabını aldı. Bana "Parasını öder misin?" dedi. Ben, kitabın parasını düşünmeden ödedikten sonra kitapçıdan ayrıldık. Çocukla beraber bir köşede, kaldırım taşlarına oturduk. Çocuk "Ben şimdi kitabı okuyacağım. Sen de okurken kendini kitaptaki kızmış gibi hayal et!" dedi. Çocuk kitabı okumaya başladı.

Gözlerime inanamıyordum. O güzelim elbiselerim kaybolmuş, kolları yırtık, oldukça eski bir elbise vardı üzerimde. Çıplak ayaklarımla yağın altına basıyordum. Ayaklarım çok üşüyordu. Ben sokaktaydım. Hiç kimse yoktu dışarıda. Sadece çöpten yiyecek bulmaya çalışan bir kedi vardı! Pencerelemlerden dışarıya vuran ışıklara başımı çevirdim. Yılbaşını, tatili, yağın karı kutluyordu herkes... Benim ellerimdeyse iki kutu kibrit vardı. Babam elimdeki kibritleri satmadan eve gelmemi istemiyordu. Korkuyordum, üşüyordum lapa lapa yağın karın altında... Bir evin duvarına yaslandım. Birden annem belirdi karşımda, inanamıyorum! Annem bana yaklaşarak: "Canım kızım elindeki kibritlerden birini al ve yak, ısınmaya çalış!" dedi. Başımı eğip kibritleri yakmaya uğraşırken annem kayboldu birden. Kibritin alevi uzaktan yalayıp geçti yüzümü...

Uykum geldi. Uyumaya başladım oracıkta. Uyandım. Kendimi nerede göreyim?

İrem KARADAS

Evimdeyim. Yemek yiyoruz beraber. Babam anneme, annem bana gülümsüyor... Bana özel alınmış kutularda hediyeler... Mutluyum hem de çok... Mutluluğu sindiremeden bir ses duyuyorum "Uyan, uyan!"

Derin bir uykudan kalkmanın zorluğuyla açmaya çalışıyorum gözlerimi. Çocuk gülüyor, ben şaşkıncım. "Ablacığım bir kitap parasıyla nereleri gezdin, hangi hayallere daldın?" Cevap veremiyorum, "Kibritçi Kız" ın ben olduğumu söyleyip söylememekte kararsız kalıyorum.

Anlıyorum şimdi çocuğu... Bir mendil parasıyla geziyor âlemden âleme... Bir mendil parasıyla hayallerini yaşıyor, yaşıyor... Ben mutluyum, küçük kız mutlu, Kibritçi Kız mutlu... Üçümüz beraber çok tatlı yılbaşı geçirmişiz.

Şimdi söylemek gerekir ki kitaptır mutluluk, kitaptır dostluk, kitaptır yaşamak...
Nur KAYA

DERS OLSUN

Günlerden bir gün, mekânların birinde Mert adında bir erkek çocuğu yaşarmış. Mert 11 yaşında 6. sınıfta okuyan bir öğrenciymiş. Mert'in ailesinde herkes sağlıklıymış ve uygun aralıklarla kan bağıışı yaparlarmış.

Mert ise kan bağıışında bulunursa kendi kanını bitireceğini ve kanı bittiği içinde öleceğini düşünüyormuş. Defalarca kez bu konuda okulda öğretmeni, evde ailesi açıklamalar yapmasına rağmen bunu bir türlü kabul etmek istemiyormuş. Bu konu onun için korkunç bir fobiye dönüşmüş. Günler ayları, aylar da yılları kovalarken zaman hızla geçivermiş. Mert 20 yaşına gelmiş ama kan bağıışı konusunda korkusu hiç değişmemiş. Tabi bu arada üniversite eğitiminin ikinci yılındaymış. Üniversiteyi ailesinden çok uzakta okuduğu için iki arkadaşıyla eve çıkmış ve birlikte yaşıyorlarmış. Bir gün arkadaşlarıyla, yolda sohbet ederek okula giderken başlarına üzücü bir kaza gelmiş. Yolda karşıdan karşıya geçerken aniden gelen arabanın önünden Mert kıl payı kurtulurken arkadaşının biri çok feci şekilde yaralanmış. Hemen hastaneye gitmişler tabi, arkadaşı

çok kan kaybettiği için kana ihtiyaç olabileceği söylenmiş Mert'e. Mert ne yapacağını bilemez durumda arkadaşının iyileşmesini umuyormuş. Sonra 0 Rh(+) kana ihtiyaç olduğu söylenmiş. Mert vermekle vermemek arasındaki çelişkide kısa bir süre kaldıktan sonra hemşirelere kendisinin vermek istediğini ama korktuğunu söylemiş. Hemşirelerin telkininden sonra öleceğinden korka korka uzanmış sedyeye Mert ve kolunu uzatıp gözünü kapatmış. Bir yandan da arkadaşını düşünüyormuş ona bir şey olmasından da korkuyormuş. Bunları düşünürken kanının alınmaya başladığını görmüş, kısa bir süre sonra da bu işlem sona ermiş ama Mert sapaşğam kalkmış. Hem korkusunu yenmiş olmanın verdiği mutluluk hem de arkadaşına yardım etmenin huzuruyla kendini iyi hissediyormuş. Sonunda arkadaşı da riskli durumdan kurtulmuş.

İşte Mert o gün anlamış. Kan bağıışı hayat kurtardığı gibi insana da hiçbir zararı yokmuş. O günden sonra herkese kan bağıışının ne kadar gerekli olduğunu her fırsatta her ortamda anlatmaya çalışmış.

İrem DÖVÜSKAYA

KALPTE BAŞLAR

**Arkadaşlık dostluktur,
Dostluk sevgidir.
Sevgi ise kalptedir.
Kalpten olunca güzeldir.**

**Kalpte başlar dostluklar,
Uzar gider, sonsuza.
Karşılıklı anlayış olunca,
Değişir tüm dünya.**

**Bu değişimin etkisiyle,
Mutlu olur her insan.
Dostun bir hoş sohbetiyle,
Dertler eksilir inan.**

Abdul Kadir ENGÜR

TÜY YUMAĞIM

Biz her yaz köye gideriz. Sabah erkenden horoz sesi ile uyanırız. Ben de Boncuk'u alıp koyunları otlatırım. Yine bir gün, boncuğu alıp koyunları bizim harman yerine otlatmaya götürdüm. Ben ceviz ağacının dibinde biraz kestirdim. Boncuk da yanıma uzanmış. Boncuk uykuda dahi olsa koyunların başına bir kötülük gelse anlar ve beni uyandırır. Kurt benim ve boncuğun uyuduğunu görünce benim tüy yumağım olan küçük kuzumu afiyetle yemiş. Akşama doğru uyandım koyunları saydım birde ne görüyüm tüy yumağı yok. Boncuğa kızmak istiyordum. Ama bu benim hatamdı eve yüzümüz bir karış geldik annem koyunları ağıla koyarken saydı ve bana tüy yumağı nerede ? ve siz neden üzgünsünüz? Dedi. Bende Boncuk herhâlde bugün uykusunu alamamış. Ben cevizin gölgesinde uyudum ve oda yanıma yattı uyuyakalmışız ve kurt da gelip tüy yumağımı bir güzel yemiş, dedim. Annem anlayışla karşıladı. Meğer küçükken annemin başına da böyle bir şey gelmiş. Artık boncuğu akşam ninnilerle uyutuyorum ve kendim de koyunları otlatırken uyumuyorum.

Fatma YENİBAĞCI

Sılan GÖZEGER

SU

Su Allah'ın bize sunduğu, bütün ihtiyaçlarımıza cevap veren, yokluğunda insanın yaşama gücünü azaltan çok kıymetli bir nimettir. Eğer su olmasaydı yaşam diye bir şey de olmazdı.

Doğadaki canlılığı, sağlıklı bir hayat için temizliği ve vücudumuzun zinde kalabilmesi için gerekli gücü sağlayan şeydir su.

Susuz bir yerde yaşadığınızı düşünün. Hiçbir kişisel ihtiyaçlarınızı gideremiyor, bir damla su bulmak için adeta çırpınıyorsunuz. Böyle düşününce çok feci bir şey değil mi ?

Hepinizin 'evet' dediğini duyar gibiyim. Çok şükür ki, hala su kaynaklarımız bol ama bu hiçbir zaman bitmeyeceği anlamına gelmiyor. Bunun bilinciyle gelecekte olmaması ihtimalini düşünerek hareket etmeliyiz. Bunu yarın biz ve bizden sonra geleceğimizin, bir damla suya hasret kalmamaları için yapmalıyız. Suyun kıymetini yokluğunu tattığımızda değil şu anda doyasıya kullanırken bilmeliyiz. Açlığa susuzluktan daha fazla dayanabiliriz.

Su ve bunun gibi hayati öneme sahip olan kaynaklar israf edilmemelidir. Yokluğunda yaşanacak olan sıkıntılar hesaplanmalı ve buna göre davranılmalıdır.

Gurbet GÜDEN

İNCE MEMED

İlk satırları okuduktan sonra Çukurova'da yetişen çakır dikenli bitkisinin kokusunu hissetmeye ve ne kadar can acıtıcı bir bitki olduğunu öğrenmeye başladım.

İlk birkaç sayfadan sonra kitabın neredeyse tamamının Değirmenoluk köyünde ve çakır dikenleri arasında geçeceğini düşünmüştüm. Ancak daha sonraki sayfaları çevirdikçe babası olmayan, ezilmiş ve hor görülmüş bir gencin hayatını okumaya başlamıştım.

Yıllar boyunca ağası tarafından ezilen bu gencin, bir gün zalimler için bir eşkiya, masumlar içinse bir kurtarıcıya dönüşeceğini kitabın ilk cildini bitirince anladım.

Köylülerin kurtarıcısı haline gelen bu genç çocuk hayatı boyu zorluk yaşamıştır. Gariban bir annesinden ve sevdiceğinden başkası olmayan bu gencin kaybedecek kimsesi de yoktu. Pek çok zorluktan ve yoksulluktan sonra bir halk kahramanı olmayı başaran İnce Memed, artık köylülerin gözünde bir ufaklıktan daha fazlasıydı. Yol kesenlerin canına okuyor, eşkiyalara kırk takla attırıyor, zalimlere boyun eğdirmiyordu. İşte bu, onu bir kurtarıcı haline getirmişti. Hayatında çektiği onca zorluklardan sonra bir kahraman olmak ona ağır gelmiyordu. Çünkü o, zorlukların arkasında gizlenen bir kahramandı. Ve yine o, Çukurova'nın İnce Memed'i idi.

Yaşar Kemal, toplum için yazan, topluma ayna tutan gerçekçi bir yazar olduğunu İnce Memed romanında tüm

çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir. Okurken her çevirdiğim sayfada sanki o topraklarda, o köyde yaşıyormuşum gibi hissettim. Hikâyenin gerçekliği, Yaşar Kemal'in dönemi eleştiren üslubu bu romanı bir solukta bitirmemi sağladı.

Berat ERDOĞAN

DOST DEDIĞİN

Gerçek bir dost isterim, mutsuzluğumda yanımda olacak. En büyük derdimi bile paylaşacağım kadar gerçek. Gün gelir yalnız kalmak istiyorum dediğimde, Aslında beni hiç yalnız bırakmayacak.

Birbirimizden sakladığımız şeyler olmayacak , Ne bir söz ne de bir düşünce. Benimle gel dediğimde nereye değil geliyorum demeli. İşte budur dost dediğin beni asla kırmayacak.

Dostum olsun istiyorum sadece gerçek bir dost. Beni anlayacak ve dinleyecek , Ben ağlarken o gülmeyecek , Dostum olsun da her şeye değer.

Döne AYÇİL

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Aras Kırtasiye' ye teşekkür ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemil GÜVEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Şükran KAMACI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gülşah ÖZDEMİR

GÖRSEL DANIŞMAN

İlknur ÇOBAN

YAYIN KURULU

İbrahim YAŞI

Esra EROĞLU

Elif ÜNLÜ

Serpil KUŞÇUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TÜRK TELEKOM İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yavuz Selim Mahallesi, Vakur Sokak, NO12 06760,

Çubuk / ANKARA

3128379595